

Mizející stín

A black and white photograph of a bird perched on a bare tree branch, with a large, bright full moon in the background. The bird is silhouetted against the moon, and its beak is open as if it is singing or calling. The branches of the tree are dark and intricate, creating a stark contrast with the bright moon.

Marcela Oslislok

● ■ pointa

Mizející stín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

Marcela Oslislok

Mizející stín – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mizející stín

Marcela Oslislok

● ■ pointa

PÁTEK

Čtvrtek nebyl den jako každý jiný. Markéta ležela na zádech, koukala do stropu a promítala si včerejší průběh dne. Jako první se jí vybavil jeho zlověstný pohled, když bez jakéhokoliv zaváhání přešla přímo k věci. Měl stažené rty, a i přes stůl pocítila jeho nenávist. Snažil se ji opít, a tím ji možná obměkčit. Ale čím víc alkoholu v sobě měla o to víc rozhodnější byla. Ale co už, rozhodla se dobře! Čím víc, tím líp. Potvrdila si svůj plán a lehce se tomu pousmála.

Zívla si a posadila se na posteli. Spolubydlící Jana tiše oddechovala na protějším lůžku. Potichu vstala z postele. Vzala si věci, které měla přehozené přes židli a po špičkách se vydala ven z pokoje. V umývárkách se převlékla a opatrným našlapováním po starých dřevěných schodech sešla do haly. Už přesně věděla, který schod vydá vrzavý zvuk, a který ne.

Jako každé ráno chodil údržbář Černý pravidelně do kotelný. Dveře pokaždé jen zabouchl. Dostat se ven bez svolení vychovatelky tedy nebylo obtížné. To, že si Černý schovává klíč od domovních dveří za jedním z kamenů ve staré zídce u popelnic, nebylo žádné tajemství. Zřejmě měl strach, že se zase někde opije a klíč ztratí. Nejednou ho sledovaly z altánu, když se vracel pod vlivem a on je vůbec nezaregistroval. A úplatný byl taky. Nějaké to pívko, nebo flaška rumu a ven se dostaly v jakoukoliv hodinu. Musely být ale hodně opatrné.

Za tento přestupek, jim hrozil vyhazov. Jediná kuchařka Bílková už je párkrát nachytala. Pokaždé bědovala se sepjatýma rukama: „Holky, holky, tohle nedopadne dobře.“

Markéta stála za vchodovými dveřmi a rozhlížela se kolem sebe. Nikde ani živáčka. Kolem altánu se dostala nepozorovaně k lesní cestě. Tam se trochu protáhla a dala se do běhu. Celou trasu si nenuceně udržovala své tempo. Vnímal jen svůj pohyb a okolí. Vzduch byl po ránu chladný a ostrý.

Když doběhla svůj obvyklý okruh a vracela se přes osadu zpět kolem staré kapličky, zastavila se na stejném místě jako pokaždé a v předklonu, opřená o kolena, zhluboka vydechovala. Náhlý pocit, že někdo stojí za ní a dýchá jí na záda v ní vyvolal mrazení po celém těle. Černé kotníkové boty a cípy černého pláště, které za sebou zahlédla, ji donutily leknutím zadržet dech.

„Au,“ vyjekla, když ucítila tupou ránu na zátylku. Sesunula se na kolena a rukama dopadla na tvrdý povrch cesty.

„Co ode mne chcete?“ snažila se dostat ven z úst, ale její hlas ji zradil. S vypětím všech sil se dostala na nohy a dala se na útěk. Postava za ní se jí zprvu nesnažila zadržet. Jen se sarkasticky smála a dlouhými rychlými kroky se k ní zezadu přibližovala.

„Mně neutečeš. No tak, zlato, slyšíš mě? Ale klidně si ještě zaběhej, jestli máš tu potřebu,“ ozvalo se a opět následoval hlasitý smích.

„Snažíš se marně. Věř mi,“ zaslechla jeho hlas v těsné blízkosti. Síla ji začala opouštět a přes zaslzené oči se začala v mlze ztrácet i cesta. Teď už s jistotou věděla, že prohrála. Vší silou ji zezadu srazil na zem. Jeho pevný stisk kolem krku

ji připravil o dech. Věděla, že tma, která právě nastala se už nikdy nepromění ve světlo života.

David Benda se probudil časně ráno, krátce po šesté hodině. *Konečně pátek*, proběhlo mu hlavou. Sedl si na postel a nohy spustil na běžový kobereček vedle postele. První pohled směřoval oknem ven. Zamžoural do slunce, které už částečně vystoupalo na obzor. Otevřeným oknem proudil do místnosti teplý letní vzduch, a z dálky se ozývalo první ranní ptačí cvrlikání. Začal nový den a s ním i nový čerstvý pohled na události předešlých dnů. Na chvilku zavřel oči a představoval si, že je vše tak, jak to bylo ještě před třemi týdny.

Šarlota by ještě spala v klidu vedle něj. Vypadala vřdycky jako anděl. Dlouhé blond vlasy by byly rozložené na polštáři, a její nádherné tělo v hedvábné noční košilce by připomínalo sluneční zář toho nejteplejšího letního dne. Věděl, že už nikdy nebude nic tak, jako dřív. To, že ho Šarlota opustila, v sobě stále zpracovával. Nějakou dobu ještě doufal v její návrat. Ale naděje, že se vedle ní ještě někdy probudí, den ode dne klesala. Na jídelním stole stále zůstal dopis, ve kterém se snažila svůj odchod vysvětlit.

Do jejího odchodu si myslel, že mají ideální vztah a čeká je společná budoucnost. Nikdy si na nic nestěžovala a vždy vypadala šťastně. Ale jak se ukázalo, byla to pouze jeho domněnka. Zřejmě nežila to, co by ji naplňovalo. Mrzelo ho, že se mu nikdy nesvěřila s tím, co ji trápí nebo s čím je nespokojená.

Možnou příčinou jejího odchodu však mohl být i fakt, že trávil v práci více času, než je zdrávo. Ale to k tomuto

povolání zkrátka patří. Jednoduše vyžaduje plné nasazení. Každopádně po několika letech společného života, nezůstalo nic než jeden usmolený dopis, opřený o vázu na jídelním stole. Scéna jak z filmu, ale tentokrát se to týkalo jeho samotného. Už při otevírání obálky cítil vnitřní neklid. Věděl, že obálka na stole nebude věstít nic dobrého. A jeho předtucha byla na místě. Stálo tam velmi stručně napsáno:

Promiň Davide, ale bude lepší, když půjdeme každý vlastní cestou. Myslela jsem si, že žiju život, který mě dělá šťastnou. Bohužel to tak není. Jsi báječný chlap, za všechno ti mockrát děkuju.

Dopis si tenkrát přečetl několikrát za sebou. Nechtěl uvěřit, že tato zpráva je adresována právě jemu. Bylo to, jako by se právě probudil ze špatného snu. To ráno si nerad připomíná. Pokaždé ho to přenese tam, kde cítil beznaděj a prázdnotu. Nechce se litovat, ale férové jednání si po tolika letech určitě zasloužil. Ale co už. Nemůže se neustále utápět ve vzpomínkách, chce zase začít žít naplno a svou lásku dát někomu, kdo o ni stojí.

Vynořil se z mlhy minulosti, která ho několikrát denně spoutala do svých spárů. Vstal a vydal se po schodech dolů do kuchyně, která se nacházela v přízemí domu. Dům byl celkem velký, a on si tam nyní bez Šarloty připadal jako trosečník na pustém ostrově. Zdědil ho po své pratetě z tátovy strany. Bylo to právě v době, kdy se seznámil se Šarlotou. Dům musel projít rozsáhlou rekonstrukcí, a byl proto rád, že si Šarlota už předem vytvořila svou vlastní představu, jak bude dům vypadat. Vše bylo laděno do bíla. Šarlota měla bílou ráda. Tvrdila,

že bílá barva, je barvou čistoty. Chtěla mít všechno dokonalé. Jemu to sice připadalo trochu moc sterilní, ale tenkrát byl rád, že se s tím nemusí zabývat. A navíc, ona byla ta, která tu trávila nejvíc času. Jako překladatelka a tlumočnice německého jazyka byla hodně pracovně vytížená. Už během přestavby si zařídila malou útulnou kancelář v zimní zahradě, tam trávila většinu času. Milovala ten světlý prosluněný pokoj plný květin.

Francouzské prosklené dveře do zahrady byly vždy v letním období otevřené dokořán. Ty vpouštěly do místnosti čerstvý vzduch, provoněný posekanou trávou.

Zapnul kávovar a čekal až se zahřeje na svou obvyklou teplotu a on si bude moci udělat svůj každodenní ranní šálek kávy, který ho pokaždé postavil na nohy. Snídani v poslední době moc neřešil. Cestou na oddělení se častokrát zastavil v pekařství, kde si vzal něco dobrého s sebou do auta.

Ranní káva stála na stole, když se ozval telefon. Na displeji se ukázalo jméno jeho šéfa. Ještě nebylo ani půl sedmé, a on v tom okamžiku už věděl, že to nevěstí nic dobrého.

„Dobré ráno Majere, co se děje?“ zeptal se rozespalým hlasem.

„Máme výjezd, Bendo. Nedaleko vás, asi 20 kilometrů směrem na Černice, byla nalezena uškrcená mladá žena. Je tam penzionát pro mladé studentky. Znáte okolí Černic?“ zeptal se Majer.

„Tak trochu,“ odpověděl Benda po krátké odmlce.

„Myslím, že se to tam jmenuje U svaté Anežky, je to vcelku na samotě. To vám ale ještě upřesním,“ doplnil Majer klidným hlasem.

„Hodím něco na sebe a hned vyrazím.“

„Super, veškeré podrobnosti vám pošlu na mobil. Výjezdovka i se psem už jsou na místě, tak si pospěšte.“

„Do půl hodinky jsem tam,“ odpověděl David Benda a hovor ukončil. *Tak, a je po klidném ranním posezení u kávy*, řekl si v duchu a nasměroval to do koupelny. Pohled do zrcadla ho přesvědčil o tom, že by byl nejvyšší čas na zaslouženou dovolenou. Kruhy pod zelenýma očima se den ode dne zvětšovaly a v jeho hnědých sportovně sestřižených vlasech se už sem tam ukázal nějaký ten šedivý vlas. Dneska ráno si určitě na 35 let nepřipadal. Po pohledu na hodinky se přestal zkoumat v zrcadle a pustil se do hygieny.

Když byl hotov zabouchl za sebou domovní dveře a nasedl do svého černého kombíku, který nechal včera stát před domem. Zpráva od Majera s adresou místa činu už dorazila. Zadal ji tedy do navigace a vydal se tím směrem. Silnice byly celkem prázdné. Jak jinak. Je polovina června. To už většina lidí, kteří chtějí předejít zaplněným silnicím a plážím, odjela na dovolenou. Navigace ukazovala do cíle 19 kilometrů. Když se podíval na hodiny na palubce, věděl, že má co dělat, aby dorazil včas. Majerovi přece slíbil, že tam do půl hodiny bude.

Jelikož ale nestihl ani malou snídani a určitě ho dnes čeká dlouhý den, rozhodl se zastavit ve vedlejší vesnici, kde je malé rodinné pekařství. Chodili tam často společně se Šarlotou, a to hlavně o víkendu.

Zastavil přímo před vchodem do pekařství. Během pár minut už seděl opět ve svém voze s plným sáčkem koblih. Ty miloval. Šarlota mu často tuto jeho neřest vytýkala. Tvrdila,

že když se bude pořád cpát sladkým pečivem, bude za chvíli vypadat jako jeho otec. Pravda je, že jeho otec v poslední době opravdu přibral několik kil. A s tím bohužel přišly i obtíže, které ho omezovaly v každodenním životě. Ale Benda zase dobře znal sám sebe. Věděl, že on by to nikdy nedopustil. Ve volných chvílích se snažil běhat a když čas dovolil, chodil i do zdejší posilovny. Jako polda se musí držet ve formě, a to je jeho priorita.

Pomalů se blížil k cílovému místu.

„Za šest set metrů odbočte doprava,“ hlásil dámský hlas z navigace. Odbočil podle příkazu a pokračoval dál mezi lesy. Neudržovaná, sice vyasfaltovaná, silnice druhé třídy připomínala spíš horskou dráhu. Už z dálky zahlédl mezi stromy část staré budovy. Čím více se však blížil k místu, tím rychleji zjišťoval, že ta stará budova, je ve skutečnosti krásná secesní vila s nádhernou, udržovanou zahradou. Kdo by si pomyslel, že na tak odlehlém místě může stát něco tak skvostného. Do města to odtud sice nebylo daleko, přesto mu to připadalo, kvůli okolním hustým lesům, opuštěné.

Jak bylo vidět, vila musela nedávno projít rekonstrukcí. Omítka měla světle zelenou barvu, dřevo bylo natřené na hnědo. Nad dveřmi byla zavěšena stará kovová cedule, na které bylo vyryto jméno vily *U svaté Anežky* s datací 1899.

Na místo dorazil krátce před půl osmou. Auto zaparkoval na protilehlém parkovišti. Sáhl do sáčku s koblihami a vystoupil z auta. Rozhlížel se kolem sebe a zhluboka nadechoval ten svěží a vlhký vzduch z okolních lesů. V dálce zaslechl hlasy.

Vydal se tím směrem. *Lesem vede pouze jedna cesta*, psal Majer ve zprávě. *Tam nás najdeš*. Cesta navazovala už kousek za parkovištěm. Z dálky zahlédl Majera, jak na něj mává. Lesní cesta, kterou se k nim vydal, byla lemovaná z obou stran hustým smrkovým lesem. Musel koukat pod nohy, jelikož byla plná vystoupělých kořenů.

„Čau chlapi,“ pozdravil všechny zúčastněné a vydal se k Majerovi.

„Tak kde máme oběť?“ zeptal se jen tak na oko, jelikož si už z dálky všimnul ohraničeného místa policejní páskou i techniků v bílých kombinézách.

Vydali se společně k místu činu, které se nacházelo jen pár metrů od cesty. Majer mu stihl v kostce přiblížit celou situaci. Benda překročil policejní pásku, aby se dostal co nejbližší k oběti.

Tmavovlasá, štíhlá dívka ležela na zádech, ruce měla rozhozené nad hlavou. Vlasy spletené do copu stažené růžovou gumičkou, ležely jen tak ledabyly pohozené v zeleném borůvkví vedle ní. Triko i legíny měla roztrhané a špinavé od hlíny. Všiml si pramenu uschlé krve, který jí vedl kolem úst. Tmavě modré, skoro až černé, podlitiny na krku poukazovaly na násilné rdoušení. Hlína se suchým spadáním jehličím byla pod nohama oběti rozrytá. O kus dál ležely bílé tenisky.

„Víme už něco bližšího?“ zjišťoval David Benda se zvláštním výrazem v obličejí. Tento pohled opravdu neměl rád. Hlavně mrtvé dívky, ženy či děti, které zemřely násilnou smrtí, byly něco, na co si za ta léta prostě ještě nezvykl, a asi jen tak nezvykne.

„Jedná se o zdejší 17letou studentku, Markétu Strnadovou,“ začal jeho nadřizený s prvními poznatky, „smrt podle Skály nastala někdy kolem páté, šesté hodiny ranní. Zřejmě si šla zaběhat. Napovídalo by tomu ono sportovní oblečení.“

Benda se nakláněl nad obětí a bedlivě si ji prohlížel.

„Osobní věci se na místě činu zatím nenašly,“ pokračoval Majer.

„No, tak jestli šla běhat, měla tak maximálně telefon“ pronesl David.

„Ten se ale taky nenašel. Kluci už to tady více méně všechno prohledali, obrátili každý kámen a zatím nic.“

Benda mlčky naslouchal, a přitom se hryzal do spodního rtu.

„K přepadení došlo zřejmě tady na cestě,“ pokračoval Majer a pohlédl na Bendu „odpovídalo by tomu to zvalené borůvkí, které vede od cesty až k místu, kde byla nalezena. Zřejmě ji tudy táhl k tomu porostu.“

„Jo, toho už jsem si také všiml,“ pronesl Benda a rozhlížel se dál kolem sebe.

„Buď ho znala a měli tu domluvenou schůzku, nebo tu mohl na oběť čekat,“ pokračoval Majer.

„Jak víte, že to byl *on*?“ zeptal se s údivem David.

„Nevím, ale tak nějak mi naskočí vždycky jako pachatel muž, když je objeven žena.“

Benda chápavě přikývl.

„No, a co na to Skála ze soudního, už se nějak vyjádřil?“ pokračoval v otázkách.

„Zatím potvrdil pouze to, že byla uškrcena, na temeni hlavy našel nějaké rány, které zřejmě vznikly úderem tupým předmětem.“

„Byla znásilněna?“

„Zatím to nevyklučuje.“

„Mně to tedy na znásilnění moc nepřipadá,“ dodal Benda se staženými rty, a přitom kroutil nesouhlasně hlavou.

„Těžko soudit, počkáme, jak se nám k tomu vyjádří po pitvě,“ řekl Majer a povytáhl husté černé obočí.

„Kdo ji našel?“

„Pan Bílek. Je to manžel zdejší kuchařky z penzionátu. Tedy, abych to upřesnil, tak ji spíš našel jeho pes,“ opravil se Majer, „Bílek ji občas chodí pomáhat do kuchyně, stejně jako právě dnes. Cestou nechává psa volně běhat bez vodítka. Dneska se ale zaběhl do lesa. Volal ho k sobě, a když se pes nevracel, tak šel za ním. No, a tam ji našel.“

„Jak je na tom?“ zajímalo Bendu.

„Koho myslíte, psa nebo Bílka?“ zavtipkoval šéf. Bendovi se zvedly koutky úst.

„Vyděšený trochu byl, ale že by to s ním nějak otřásl si nemyslím,“ dodal Majer.

„Strnadová tu byla ubytována s dalšími dívkami,“ pokračoval, „penzionát je situován více méně pro dívky z lepších rodin. Co mi řekl Bílek, tak by jich tu mělo být ubytováno něco kolem dvaceti. Ale přesně to neví. Kolegyně Veselá je uvnitř penzionátu a snaží se z někoho dostat něco rozumného. Holky jsou dost vystrašené. Volají rodičům, aby si pro ně přijeli, že chtějí domů. No, a zdejší ředitel Pavlíček, kterého bychom potřebovali nutně vyslechnout, zatím nezastižen. Zanechali jsme mu zprávu na záznamníku, tak doufám, že se co nejdřív ozve.“

Benda souhlasně pokyvoval hlavou. Pohlédl k zaparkovaným autům u penzionátu a zaregistroval, že právě dorazili z pohřební služby.

„Víte co, šéfe, porozhlédnu se tu trochu po okolí.“

„Jsem pro, až budete hotov, přijďte za námi. Budeme uvnitř. Půjdu zjistit, jak daleko je Veselá,“ dodal ještě Majer a vydal se naproti pohřebákům. Benda pomalu vyrazil vyšlapanou cestou druhým směrem. Pečlivě se rozhlížel kolem, jestli nenarazí na nějaké stopy nebo na osobní věci zavražděné, které nebyly u oběti nalezeny.

Cesta nebyla až tak úzká, jak se při vstupu do lesa zdálo. Asi sto metrů od místa činu se rozšiřovala. O několik metrů dál, kousek nad cestou, si všiml staré kapličky. Jak naznačoval její stav, stála tu už zřejmě hodně dlouho. Možná, že byla kdysi dávno postavena společně s vilou. Jak to tak bývá, i zde stál u kapličky starý mohutný strom. Do kapličky vedla železná zdobená brána s masivní klikou. Otevřel mříž, která bolestně zavržala a vešel dovnitř. V kapličce stály dvě úzké dřevěné lavičky a malý oltář zdobený květinami a zapálenými svíčkami.

„Šikovné místo, kde by se vrah mohl schovat a čekat na svou oběť,“ proběhlo mu hlavou. V kapli byl příjemný chládek a klid. Chvilku tam jen tak postával a rozhlížel se kolem sebe. Ničeho zvláštního si nevšiml, a tak po chvíli sešel zpět na cestu a pokračoval dál. Konec cesty už byl v dohledu. V dálce zaslechl projíždějící auta. Cesta není až tak dlouhá, jak si ze začátku myslel. Možná necelý kilometr. Vyšel z lesa

ven do malé osady. Stálo tam pár starších obytných domů. Daly by se spočítat na jedné ruce. Cesta pokračovala dál mezi nimi. Trochu mu to tady připomínalo období komunismu. Pět domů a dvě velké stodoly na louce pod lesem. Všiml si i několika starých základů, které tu zřejmě zbyly po demolici.

Budovy byly šedé, některé z nich měly oprýskané omítky, ploty nenatřené a zčásti vylámané. Zřejmě to je to jediné, co tady zůstalo po kdysi obydlené části Černic. Jeho domněnka mu napovídala, že tady bydlí spíše starousedlíci, kteří odmítali opustit domovy.

Poslední dům napravo u cesty byl jediný, který prošel částečnou rekonstrukcí. Prohlížel si jména na zvoncích a zvědavě se rozhlížel. U jednoho z domů stála stará bílá Felicie, u dalšího z domu se na zápraží vyhříval pes, který ani nezaregistroval, že jde někdo okolo.

Pokračoval dál, až se dostal k hlavní silnici. K té, kterou dnes ráno projížděl k místu činu. Na chvilku se zastavil a myšlenkou se vrátil k mrtvé dívce. Ten pohled si s sebou ponese už celý život. Dodneška si pamatuje všechny tváře, které byly oběťmi zločinu. Není jeden z těch drsných vyšetřovatelů, kteří to vidí pouze jako svou práci. Moc dobře ví, že při *této* práci musí emoce stranou, ale ne vždycky se mu to podaří.

Otočil se zpět k domům. Rozhodl se, že se sem odpoledne ještě jednou vrátí a vyslechne místní obyvatele. V tuhle hodinu, by asi moc štěstí neměl a Majer stejně trval na tom, aby se vrátil na penzionát. Jediná živá bytost, co doposud zahlédl, byl spící pes na zápraží a s tím by si tedy moc nepokecal.

Stejnou cestou se vracel zpět za svými kolegy. Během několika minut už vcházel do penzionátu, kde ve vstupní hale s telefonem na uchu přešlapoval Majer.

„Tak co Bendo, narazil jste na něco?“ začal se vyptávat Majer, když telefonický hovor ukončil.

„Kromě jedné staré kapličky v lese a několika starších stavení na konci cesty, vlastně nic. Co u vás?“ pohlédl zvědavě na šéfa.

„Mluvil jsem s vychovatelkou Holanovou. Ta měla od včerejška službu. Co jsem se od ní dozvěděl, tak jsou tu ubytované dívky, které studují na nedaleké soukromé střední škole a nemají možnost dojíždět každý den domů. Takže to znamená, že jsou tu dívky ze všech čtyř ročníků. Jana Malá je pro nás zatím nejdůležitější svědek. Byla spolubydlící naší oběti. Obě navštěvovaly stejný ročník a byly si dost blízké. Vypovídala, že většinou chodily všude spolu. Vycházky byly do osmy. Víkendy o hodinu déle. Ale většina stejně odjížděla přes víkend k rodičům. Ten čtvrtek před vraždou, vypovídala Malá, že to byl úplně normální den jako každý jiný. Po snídani se dívky vydaly na autobusovou zastávku a jely společně s ostatními do školy. Přiznala, že když jim ujede autobus, tak pak chodí tou zkratkou lesem. Mají to sice zakázané, přesto ten zákaz často porušují.“

„To víte, zakázané ovoce...,“ pronesl Benda.

„No právě,“ přitakal Majer. „Rychlou chůzí je to lesem asi tak třicet minut. Na oběd šly ještě společně a na penzionát se už vracely každá zvlášť,“ zalistoval Majer v sešitu, aby se ujistil ve své výpovědi.

„Malá se ten den necítila dobře, tak se se Strnadovou domluvila, že pojede hned prvním autobusem na penzionát.“

„Takže neví, jestli náhodou neměla s někým ve městě schůzku?“

„Neví, Strnadová dorazila na penzionát až po čtvrté hodině. Měla prý celkem dobrou náladu. Připadalo jí, jako kdyby měla trochu upito. Ale to prý u ní nebylo nic neobvyklého. Ráda se bavila a alkoholu se také nevyhýbala.“

V šest šly normálně na večeri, jako obvykle, a do deseti seděly ve společenské místnosti s ostatními, kde sledovaly televizi. Ten večer si prý Malá ničeho zvláštního nevšimla. Po filmu šly normálně spát, jako skoro každý večer. Až ráno zjistila, že postel je prázdná. Bylo to zvláštní, protože Markéta byla ta, která si ráda přispala a ona ji každé ráno musela budit. Někdy chodily ráno před snídaní běhat. To musely ale předem nahlásit vychovatelkám. Nesměly chodit samostatně. Na *to* ráno však neměly nic domluveného, proto jí připadalo zvláštní, že věci i sportovní obuv, kterou měla hozenou pod židlí, tam nebyla.

Šla se podívat do společných koupelen a do jídelny, ale nikde ji nenašla. Ještě jednou prohledala patra, šla i do kuchyně za kuchařkou Bílkovou, jestli něco neví. Ta prý právě připravovala snídaní pro dívky a nikoho na chodbě neslyšela ani neviděla. Nikde Markétu nenašla, a tak se rozhodla zajít za vychovatelkou Holanovou. Ta oběhla všechny pokoje, a když se vracela dolů do haly, už u dveří zvonil vyděšený důchodce Bílek.

Holanová navíc tvrdí, že hlavní dveře zůstávají až do odchodu holek zamčené. Takže nikdo nechápe, jak se mohla dostat takhle brzo ráno ven.“

„Tak snad tu nemají pouze jeden klíč. Klidně jí mohl otevřít někdo další, nemyslíte?“

„Jasně, ale zatím jsme neměli šanci všechny vyslechnout, takže to zatím zůstává otevřené.“

„Kolik mají zaměstnanců?“ pokračoval v otázkách Benda.

„Kromě kuchařky Bílkové jsou tu ještě další čtyři zaměstnanci. Údržbář Černý, ředitel Pavlíček a dvě vychovatelky. Ředitel Pavlíček sem chodí až na devátou, ale když se podívám na hodinky, tak teď nevím, jestli tím nemysleli až večer,“ zamyslel se s vážným výrazem v obličeji Majer. Benda se jeho poznámce pousmál.

„Jestli se tu do hodiny neukáže, nebo nezavolá, pošlu někoho k němu domů. No, pak je tu tedy zaměstnaný onen Josef Černý, zdejší údržbář. Ten odjel dnes ráno se svou multikárou. Měl na dnešek domluvený nějaký kšeft, odvoz suti staré stodoly. Tady v přízemí vedle skladu na prádlo má malý kamrlík, kde přespává,“ ukázal směrem na staré dveře vedle vchodu, které byly natřené bílou emailovou barvou.

„Pracuje tu už víc jak čtyři roky,“ pokračoval Majer, „práci mu prý zajistil pracovní úřad. Je spolehlivý a pracovitý. Jediný problém má s alkoholem. Rád si přihne, a pak je kolikrát k nezastižení.“

„Tak to pro mě není spolehlivý pracovník. Kdo tenhle nesmysl vypustil z úst?“ kroutil nevěříčně David hlavou.

„To by mě taky zajímalo,“ pokyvoval Majer, „tomu se snažila Veselá také dovolat, ale marně.“

„No, jestli maká, tak u sebe nemusí mít telefon,“ řekl Benda a očima přejel hodiny zavěšené v hale na zdi.

„A to je zatím vše, co jsme se tu dopídili. Teď už je to na vás. Tak si dejte s Veselou záležet,“ zaznělo z šéfových úst.

„Uděláme, co bude v našich silách,“ zareagoval David.

„V to doufám,“ mrkl na Bendu a odebral se ke schodišti, ze kterého právě scházela kolegyně Zuzana Veselá. Její dlouhá blond patka, v nakrátko ostříhaných rozcuchaných vlasech, se pohybovala ze strany na stranu. Velké hnědé oči k němu dolů vyslaly radostný pohled. Usmál se jejím směrem. Uvědomil si, že za ta léta, co byli partáci se ještě ani jednou nerozhádali. Nějaké ty neshody samozřejmě občas byly, ale ty nestály za řeč.

Šel jí naproti a přátelsky se objali.

„Co to bylo za dobytka?“ řekla znechuceně a podívala se mu do očí.

„Nevím, ale doufám, že ho brzy dostaneme,“ odpověděl s hlubokým výdechem. Zuzka protáhla ústa a zlehka přikývla.

„Hele Zuzy, jestli mě tady nepotřebuješ, zajel bych do té vedlejší osady. Do hodiny bych byl zpátky.“ Krátce jí popsal místo, které dnes ráno objevil.

„Jed! Tu hodinu to tady bez tebe vydržím,“ zavtipkovala.

„Kdyby něco, volej,“ zvedla ruku k uchu. Přikývl a s mávnutím se vydal k hlavním dveřím.

Sešel na parkoviště a nasedl do svého sluncem vyhrátého auta.

Ještě nebylo ani poledne a Benda začal pociťovat hlad. Sáhl do sáčku s koblihami. Cukr na nich byl teplem rozpuštěný a lepil na rukách. To mu v tu chvíli ale nevadilo. Pomalu sjel k hlavní silnici. Po silnici k osadě to bylo autem asi pět minut. Zaparkoval na malém parkovišti naproti jednomu z domů a vystoupil. Chvilku jen tak postával a rozhlížel se

kolem sebe. Po zmapování okolí procházel mezi domy jako už předtím. Koukal do zahrad a na zvonky se jmenovkami. Panoval tu absolutní klid. Zkusil zazvonit u domu, který jediný prošel rekonstrukcí. Stál v řadě jako poslední, za ním už nebylo nic, jen ostatky zbouraných domů zarostlých vysokou trávou a plevellem.

Nic. Zkusil to ještě jednou, ale nikdo neotvíral.

„Hledáte někoho?“ ozvalo se z vedlejšího domu. Benda otočil hlavu tím směrem. Za brankou na něj zíral postarší pán, možná tak sedmdesátník, na kterém se každopádně podepsal čas. Benda se vydal k němu a přistoupil k brance. Byl rád, že se tu někdo objevil. Představil se a snažil se muži opatrně vylíčit celou situaci. Pan Koubek, jak si stihl David přechíst na zvonku, jen překvapeně a nevěřícně kroutil hlavou.

„Pojďte dál, pane poručíku, ať tady nestojíme u branky.“

„Podporučík,“ opravil ho Benda a usmál se. K domu vedla úzká cesta lemovaná záhony plných barevných květin. Za domem se rozprostírala velká udržovaná zahrada s ovocnými stromy. Tráva byla jasně zelená a úhledně posekaná. Podivil se. V porovnání s pomalu chátrajícím domem mu ta úhledná zahrada k domu vůbec nepasovala.

„Máte krásnou zahradu, pane Koubku“, neodolal mu zahradu pochválit.

„Jo, ale už je to na nás hodně, to víte, nemládeme,“ řekl se smutným výrazem v obličejí a otevřel dveře do domu. Vešli dovnitř.

Dům uvnitř působil celkem ponuře. Uprostřed kuchyně stál starý dřevěný stůl se čtyřmi židlemi. Na jedné z nich seděla v květované modré zástěře žena. Máčela si rohlík

v hrnku s kávou a s rozklepanou rukou se snažila trefit do úst. Benda z toho usoudil, že žena nejspíše trpí nějakým nepříjemným onemocněním. Pozdravil, jak se sluší a patří. Žena zvedla hlavu, podívala se na něj a pozdrav opětovala.

„To je moje manželka,“ podotkl Koubek, „Maruško, to je pan podporučík z kriminálky,“ představil Bendu své ženě.

„Omluvte ji, je po mrtvici, má problémy s řečí, ale jinak všechno vnímá. Posadte se. Dáte si kávu? Právě jsem uvařil čerstvou.“

„Nepohrdnu, děkuji.“

Mezitím, co Koubek naléval kávu, se Benda se zájmem rozhlížel po místnosti. Na oknech visely zažloutlé záclony. Stará kuchyňská linka z umakartu musela už kdysi dávno projít proměnou. Poukazovaly na to samolepicí tapety, které se už částečně odlepovaly.

Ušchlé květiny na dřevěné komodě pod okny, staré malované talíře zavěšené na zdi a hned vedle ručně vyšíváný obraz zarámovaný do bílého rámu, dodávaly místnosti přece jenom na útulnosti.

Koubek si přisednul.

„Víte,“ začal, „to, co se tu stalo je opravdu strašné. My si lidí moc nevšímáme, žijeme tu už nějakou dobu sami. Před 13 lety jsme přišli o dceru, zahynula při autohavárii. Zůstal po ní syn, náš vnouček. Vychovávali jsme ho až do jeho devatenácti let. A jak to tak v životě chodí, dodělal školu, našel si práci někde u Pardubic a odstěhoval se. Občas se za námi přijede podívat, to jo. Je to hodný chlapec, vid' Maruško?“ řekl a pohlédl na svou ženu, která pokyvovala souhlasně hlavou.

„Jak často za vámi jezdí?“ zeptal se Benda tak trochu osobně.

„Tak jednou až dvakrát za měsíc,“ odpověděl záдумčivě. Benda si všiml, jak mu při vyprávění opět zesmutněl výraz v obličeji.

„A co lidé tady v okolí?“ doptal se obratem Benda, aby ho přivedl na jiné myšlenky.

„No víte, jsou to většinou starousedlíci. Až na ten dům, kde jste se snažil dozvonit. Ti se přistěhovali asi před sedmi lety. Ona pracuje ve městě v potravinách jako pokladní a on je takový ochmelka. Dělá tady nedaleko v lese na pile. Ale ty zastihnete doma až k večeru. Ale kdo by mohl něco vědět...“ souhlasně při tom pokyvoval hlavou, „tak to by mohla být stará Jiroušková. Bydlí hned z kraje u cesty. Ten první barák.“

„Jo, všiml jsem si ho,“ přitakal Benda.

„Asi před půl rokem jí umřel manžel. Libor byl můj velmi dobrý kamarád. Znali jsme se už ze střední,“ pokračoval tak trochu sentimentálně, „sama tam ale nežije. Nedávno se k ní nastěhovali mladí. Prý se teď o ní budou starat, když zůstala sama. Jiroušková jim dala první patro, které si předělávají podle svých představ. To víte, mladí už mají jiné nároky, než jsme měli my v jejich věku. Opravdu bych vám rád pomohl...“ zhluboka vydechl.

„V pořádku pane Koubku. Já se tam u ní stavím.“

„Jiroušková kromě doktorů nikam nechodí, mohla by si něčeho všimnout.“ dodal ještě.

„Určitě se tam stavím,“ pokyvoval Benda hlavou. „A ten dům naproti vám? Vypadá neobydlený.“

„To máte pravdu, už je nějakou dobu prázdný. Tam se ale nedozvoníte. Majitelé přestali být soběstační, tak si zažádali